

van Zijn en bewust-zijn bevindt, ervaart het eerste branden van de geest nog als een rukken aan de vezelen van het vegetatief bestaan; zijn harmonie bleef nog die van de oer-verbondenheid van stof en ziel. Met Puck's speelsheid en de ernstige magie van Oberon kan hij van seconde tot seconde nog uit de ene afgesplitste wereld in de andere vluchten, uit de werkelijkheid in droom en uit de pluizig-fijne dromen-wereld in de hardste werkelijkheid, — zonder dat hij zich nog al te zeer bezeert, of al te veel van zijn fysieke weerbarstigheid prijsgeeft, waarmee hij zich tussen de vele soortgelijken dient te handhaven.

Pieter Starreveld, Abje, marmer

Bij het kleine drama van dit in- en uit-gaan, voltrekt zich het geheimvol verwisselen van gedaante, wordt de rups tot vlinder en het kleurtje tot knaap. Hij legt het larvenachtige, het oer-gezicht der kindsheid af, en van het leven in de donkere cocon omstreeks het vijfde levensjaar, weet niemand te gewagen; uit die nacht valt geen herinnering meer op te diepen. Maar de knaap die dan te voorschijn komt, bezit gewoonlijk een gelaat, gemerkt door de sporen van dit vroege drama, en waarin de eerste trekken geboetseerd staan door de harde vingers van een nijvere tijd, die op zijn beurt al werkend meegroeit, tot hij zich ontmaskert als een nijvere dood. Alle trekken — en dit is het stille tragische dat als een ademvleug verspreid ligt over zelfs het liefelijkst gezicht — zijn trekken van de vroege dood, van het voorbije, sporen van het